

p/coco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ร้านอาหาร ซึ่งมักเสิร์ฟงานที่ไม่ได้สั่ง

注文をまちがえる料理店

โงะนุ ชิโร

เขียน

เมธี ธรรมพิภพ

แปล

เธอนำเงินที่หามาด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนไปซื้ออะไรก็ได้ที่ต้องการ
ไม่ว่าจะเป็นของอร่อยๆ หรือหนังสือที่อยากอ่าน

– โงะนุ ชิโร

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

ร้านอาหารซึ่งมักเสิร์ฟจานที่ไม่ได้สั่ง เป็นร้านอาหารเล็กๆ ที่เมื่อลูกค้าได้ยื่นชื่อแล้วก็จะขมวดคิ้วมุ่น แต่เมื่อได้เข้าไปสัมผัสบรรยากาศและเสียงหัวเราะของผู้คนที่อยู่ภายในร้าน ได้ทำความเข้าใจสถานการณ์และจุดประสงค์ของร้านนี้ ความสงสัยก็แปรเปลี่ยนเป็นความตื่นตันทื่นใจอย่างที่ไม่ได้พบเจอบ่อยๆ

แน่นอนว่าคงไม่ใช่ทุกคนที่จะมีคนรอบตัวเป็นผู้มีภาวะสมองเสื่อม จึงไม่ใช่ทุกคนที่จะเข้าใจถึงความลำบากของตัวผู้ป่วยและผู้ดูแลได้อย่างถ่องแท้ แต่สิ่งที่ไม่ว่าใครก็มีคล้ายๆ กัน อาจเป็นความกังวลและความหวาดกลัวต่อความผิดพลาด

เพราะทุกคนอยู่ในสังคมที่บีบคั้นให้เราต้องเคียวเชียวตัวเองอย่างหนักและต้องพยายามทำทุกอย่างให้สมบูรณ์แบบ ร้านนี้จึงเป็นเหมือนพื้นที่เล็กๆ ที่อยากส่งข้อความถึงคนที่ยังหวาดกลัวความผิดพลาดว่า ถึงจะพลาดบ้างก็ไม่เป็นไร ถึงจะไม่สมบูรณ์แบบ แต่ก็ไม่ได้เลวร้าย ถึงจะไม่ใช่วางที่หวังก็สนุกสนานเต็มที่แล้วนี่นา

หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยสร้างสังคมที่ผู้คนมอบมิตรไมตรีและจิตใจที่เอื้ออาทรเช่นนี้ให้คนรอบข้าง และที่สำคัญกว่านั้นคือการใจดีกับตัวเองให้มากขึ้นเช่นกัน

注文を まちがえの 料理店

THE RESTAURANT OF ORDER MISTAKES

ร้านอาหาร
ซึ่งมักเสิร์ฟจานที่ไม่ได้สั่ง

Prologue

กว่าจะเป็น

注文を まちがえる 料理店

THE RESTAURANT OF ORDER MISTAKES

ร้านอาหาร
ซึ่งมักเสิร์ฟจาน
ที่ไม่ได้สั่ง

● ร้านอาหารที่สนุกกับ “ความผิดพลาด”

ยินดีต้อนรับสู่ “ร้านอาหารซึ่งมักเสิร์ฟจานที่ไม่ได้สั่ง” ครับ
ขอบคุณมากนะคะครับที่กรุณาให้ความสนใจร้านอาหารชื่อพิลึก
นิด ๆ แห่งนี้

ผมชื่อโอguni ชิโร เป็นผู้ริเริ่มไอเดียร้านอาหารแห่งนี้ครับ
ต่อจากนี้ผมจะขบอกล่าวเรื่องราวเกี่ยวกับร้านอาหารแห่งนี้
แต่ก่อนอื่นผมขอแจ้ง “กฎ” พิเศษเฉพาะของร้านนี้ให้ทุกท่านได้
รับทราบนะคะครับ

“ที่ร้านนี้จะไม่มีการรู้เลยว่าอาหารที่สั่งไปจะมาเสิร์ฟหรือเปล่า”

เมื่อได้ยินแบบนี้ อาจมีบางท่านโมโหและบอกว่า “พูด
เป็นเล่น! จะไปมีร้านอาหารแบบนี้ได้ยังไง!”

โปรดอย่าคิดแบบนี้นะคะครับ ด้วยเหตุนี้เราถึงตั้งป้ายไว้ว่า
“ร้านอาหารซึ่งมักเสิร์ฟจานที่ไม่ได้สั่ง” ใจครับ

อ้อ ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ผมควรแจ้งให้ทราบ

“พนักงานรับออเดอร์ที่ร้านนี้ทุกคนเป็นผู้ป่วยโรคสมองเสื่อม
ครับ”

ผู้ป่วยโรคสมองเสื่อมเป็นผู้มารับออเดอร์ จึงอาจจำออเดอร์
ผิด ทำให้ไม่มีใครรู้เลยว่าอาหารที่สั่งไว้จะมาเสิร์ฟหรือเปล่า

แต่การ “ยอมรับความผิดพลาดและสนุกกับความผิดพลาด

เหล่านั่น” คือคอนเซ็ปต์ของร้านนี้ครับ

— เวลาผมอธิบายแบบนี้ อาจมีบางท่านกังวลหรือขุนงว่า “เอ๊ะ...ทำแบบนี้ได้ด้วยหรอ ไมสิ ต้องถามว่าทำแบบนี้จะไม่เป็นไรแน่หรอ??”

ก็จริงครับ ตัวผมเองก็เคยกังวลมาก

ขนาดเจ้าของไอเดียอย่างผมยังเคยกังวล ผมเลยเข้าใจความขุนงของทุกท่านเป็นอย่างดีครับ

แต่ถึงอย่างนั้นผมก็เลือกที่จะลุย

เหตุผลก็คือภายในใจผมเกิดแรงขับเคลื่อนที่ว่า “ร้านอาหารที่อาจได้รับงานที่ไม่ได้สั่ง...อยากเห็นร้านแบบนี้จริงๆ!” และผมก็ไม่อาจต้านทานแรงกระตุ้นนั้นได้เลยครับ

● แสบเบิร์ดกลายเป็นเกี้ยวซ่า!?

ผมขอเล่าย้อนไปถึงปี 2012 นะครับ

ปกติแล้วผมทำงานเป็นผู้กำกับในสถานีโทรทัศน์ ตอนไปถ่ายทำที่ศูนย์ดูแลผู้ป่วยแห่งหนึ่ง ซึ่งมีคุณวาดะ ยูกิโอะ ผู้ได้รับการขนานนามว่าเป็น “บุคคลสำคัญ” ในแวดวงการดูแลผู้ป่วยโรคสมองเสื่อมเป็นผู้จัดการใหญ่ประจำศูนย์ ผมได้ทำ “ผิดพลาด” ไปเรื่องหนึ่ง

คุณวาดะผู้นี้คือหนึ่งในผู้บุกเบิกการดูแลผู้ป่วยด้วยคติที่ว่า “แม้ผู้ป่วยจะเป็นโรคสมองเสื่อม ก็จะต้องให้ดำเนินชีวิตตามแบบของตัวเองได้จนถึงวาระสุดท้าย” และปฏิบัติตามหลักการนี้มากกว่า 30 ปีครับ

แม้ผู้อยู่อาศัยในศูนย์แห่งนี้จะเป็นโรคสมองเสื่อม แต่เรื่อง
ที่ทำได้ อย่างการไปจ่ายตลาด ทำอาหาร ทำความสะอาด
ซักผ้า ก็ทำได้ด้วยตัวเองเท่าที่ทำได้

บ่ายวันหนึ่ง

ระหว่างการถ่ายทำ ผมมีโอกาสได้กินอาหารฝีมือคุณตา
คุณยายผู้อยู่อาศัยในศูนย์ แล้วเมื่อเที่ยงวันนั้นก็เริ่มต้นด้วยความ
ประหลาดใจอย่างยิ่ง

นั่นเป็นเพราะผมได้ยินมาว่าเมนูประจำวันนั้นคือแฮมเบิร์ก

แต่สิ่งที่วางอยู่บนโต๊ะอาหาร ดูอย่างไรก็คือเกี้ยวซ่าแน่นอน

เอ่อ...ส่วนที่เหมือนกันมีแค่เนือบด...แต่คงไม่ใช่ไร้มั้ง...

เอ่อ...???

ในหัวผมมีแต่เครื่องหมายคำถามเต็มไปหมด แล้วผมก็กลืน
คำพูดที่ว่า “เอ๊ะ เมนูวันนี้เป็นแฮมเบิร์กไม่ใช่หรอครับ” ซึ่งเอ่อ
ขึ้นมาถึงลำคอ

“นี่ทำผิดใช่ไหมครับ” — ถ้าพูดประโยคนี้ออกไป ผมว่า
นั่นคงไปทำลายการดำเนินชีวิตแบบ “ธรรมดาสามัญ” ที่คุณวาระ
กับบรรดาคุณตาคุณยายพยายามสร้างร่วมกันอยู่ครับ

ถึงแฮมเบิร์กจะกลายเป็นเกี้ยวซ่าก็ได้เป็นปัญหาอะไรเลย
จริงไหมครับ

ไม่ได้มีใครเดือดร้อน ถึงทำผิด แต่ถ้าอร่อย จะเป็นอะไรก็ช่าง

แต่ถ้าจับบรรดาผู้ป่วยโรคสมองเสื่อมมาใส่ลงใน “แม่พิมพ์”
ด้วยคำว่า “ต้องทำแบบนี้ต่างหาก” ศูนย์ดูแลผู้ป่วยแห่งนี้ก็จะมีแต่
ความอึดอัดและถูกจำกัดมากขึ้นเรื่อย ๆ

และผมก็รู้สึกขึ้นมาว่า บางทีความคิดเช่นนี้อาจนำไปสู่ “การมัดมือมัดเท้า” หรือ “การกักขัง” เหมือนการดูแลแบบเก่าก็ได้

ในเมื่อผมมาถ่ายทำที่ศูนย์ดูแลของคุณวาคะซึ่งกำลังต่อสู้ เพื่อพลิกโฉมวงการดูแลผู้ป่วย ทำไมผมถึงมัวแต่ยึดติดกับเรื่อง เล็กน้อยอย่างการที่แฮมเบอร์เกอร์กลายเป็นเกี้ยวซ่า...พอดคิดแบบนี้ ผมก็อายมากครับ

แล้วในวินาทีนั้นเอง

จู่ ๆ วลีที่ว่า “ร้านอาหารซึ่งมักเสิร์ฟจานที่ไม่ได้สั่ง” ก็ผุดขึ้นมา

● “ถึงจะกำพลาต แต่ก็ช่างเถอะ ไม่เป็นไรหรอกน่า”

ตอนนั้นผมยังไม่ได้ใส่ใจเท่าไรก็จริง แต่แรงบันดาลใจน่าจะ มาจากเรื่องสั้นร้านอาหารซึ่งมักสั่งจู้จี้ของมียาซาอะ เคนจิ ครับ

หรือไม่ก็อาจเพราะคำชวนที่คุณวาคะพูดกับผมบ่อย ๆ ว่า “แถวบ้านผมมีร้านโอโคโนมียากิอยู่ร้านหนึ่ง ไม่ว่าจะพูดกี่ครั้งก็ยังรับ ออร์เดอร์ ‘ผิด’ ทุกครั้ง แถมยังคิดเงิน ‘ผิด’ อีกต่างหาก ไว้ไปด้วยกันสิ”

แต่ไม่ว่าจะแบบไหน ก็เป็นเหมือนการเล่นคำประเภทหนึ่ง นะครับ

จะว่าไร้สาระก็ไร้สาระ แต่ผมตื่นเต้นกับวลีนี้มากอย่างไม่น่าเชื่อ และในขณะเดียวกัน ภาพต่างๆ ก็เริ่มพรั่งพรูเข้ามาในสมองผม พนักงานของร้านนี้คือผู้มีภาวะสมองเสื่อม

พนักงานมารับออร์เดอร์ ผมสั่งแฮมเบอร์เกอร์ แต่สิ่งที่มาเสิร์ฟ กลับเป็นเกี้ยวซ่า

แต่ในเมื่อร้านนี้คือ “ร้านอาหารซึ่งมักเลิฟงานที่ไม่ได้สั่ง” ตั้งแต่แรก ผมคงไม่โมโห ต่อให้ได้อาหารผิดผมก็คงไม่ว่าอะไร ไม่สิ ที่จริงอาจจะยิ่งสนุกกับการได้กินเกี่ยวซ่าด้วยซ้ำ

ภาพในหัวผมสิ้นสุดลงตรงนี้ แต่สัญญาตัญญาของผมบอกทันทีว่าร้านแบบนี้ น่าสนใจมากทีเดียว

แน่นอนว่าร้านอาหารนี้ไม่ได้ช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าวของผู้มีภาวะสมองเสื่อม

แต่ถ้าร้านนี้ช่วยส่งต่อคำนิยามใหม่ ๆ เรื่องการยอมรับข้อผิดพลาดและสนุกไปกับข้อผิดพลาดได้ก็คงดี...พอคิดแบบนี้ผมก็ยังตื่นเต้นเหลือเกินครับ

ผมเก็บกลิ่นความตื่นเต้นนี้ไว้ไม่อยู่ จนเมื่อเดือนพฤศจิกายนปี 2016 ผมก็เริ่มรวบรวมพวกพ้องอย่างจริงจัง

ผมตระเวนไปคุยกับหลาย ๆ คนว่า “ผมอยากเปิด ‘ร้านอาหารซึ่งมักเลิฟงานที่ไม่ได้สั่ง’...” แล้วในเวลา 2 เดือนกว่า ๆ บรรดามืออาชีพระดับท็อปในแต่ละแวดวงก็มารวมตัวกัน นอกจากคุณวาดะ ก็ยังมีผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบและการประชาสัมพันธ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสื่อสารทางดิจิทัลและการระดมทุน ไปจนถึงนักข่าวของสถานีโทรทัศน์ บรรณาธิการนิตยสาร และผู้บริหารธุรกิจร้านอาหาร

แล้วเราก็ก่อตั้ง “คณะกรรมการดำเนินงานร้านอาหารซึ่งมักเลิฟงานที่ไม่ได้สั่ง” ขึ้นในพริบตา

และแล้วโปรเจกต์ที่ผมคิดมานานกว่า 5 ปี ก็เริ่มเดินหน้าครั้งใหญ่ในเวลาเพียงครึ่งปีกว่า ๆ

● แล้วยังได้รับเสียงตอบรับเกินคาด...

“ร้านอาหารซึ่งมักเสิร์ฟจานที่ไม่ได้สั่ง” ทดลองเปิดให้บริการในวันที่ 3-4 มิถุนายน ปี 2017 เพียงสองวัน โดยขอใช้พื้นที่ร้านอาหารเล็กๆ ขนาด 12 ที่นั่งในตัวเมืองโตเกียว

ที่เราแค่ “ทดลองเปิด” เพราะอยากรู้อยากลองดูก่อนว่าสังคมจะยอมรับร้านอาหารที่มีคอนเซ็ปต์แบบนี้หรือไม่

ดังนั้นเราจึงพยายามประหยังบudgetให้ได้มากที่สุด โดยใช้เงินที่ระดมทุนมาจากพรรคพวกของคุณวาคะในแวดวงดูแลผู้ป่วยมาสร้างเฉพาะสิ่งที่จำเป็นจริงๆ เช่น ป้ายร้านและเมนู ส่วนผู้ป่วยโรคสมองเสื่อมซึ่งจะมาทำงานดูแลลูกค้า เราก็เลือกคนที่มีอัธยาศัยดีและมีใจอยากทำจำนวน 6 คนจากศูนย์ของคุณวาคะ

ผมคิดว่าโปรเจกต์นี้คงทำกันแบบเล็กๆ แต่เชิญเพื่อนฝูงของสมาชิกคณะกรรมการดำเนินงานมาเป็นลูกค้า...แต่ปรากฏว่าเสียงตอบรับกลับเกินคาดไปมาก

ในวันที่ 3 มิถุนายน ซึ่งเป็นวันเปิด “ร้านอาหารซึ่งมักเสิร์ฟจานที่ไม่ได้สั่ง”

โพสต์บนเฟซบุ๊กของคุณชูทากิ มิโฮะ หนึ่งในสมาชิกคณะกรรมการดำเนินงาน ซึ่งเป็นทั้งนักข่าวและผู้ประกาศข่าวประจำสถานีโทรทัศน์ ถูกแชร์ต่อกันไปอย่างรวดเร็ว

จากนั้นบทความของคุณอิจิกาวะ มาโมรุ นักเขียนบทความด้านการแพทย์ซึ่งแวะมาที่ร้านก็ถูกโพสต์ลงเว็บไซต์ Yahoo! JAPAN เว็บไซต์อันดับต้นๆ ของญี่ปุ่น และถูกแชร์ไปทั่วโลกในช่วงพริบตา

ต่อมาในวันที่ 4 มิถุนายนซึ่งเป็นวันที่สอง หนึ่งในแขกที่เราเชิญมาอย่างคุณคุโด มิสึโอะ ตัวแทนจากองค์กรนิติบุคคลไม่แสวงหาผลกำไร soar ซึ่งบริหารสื่อที่นำเสนอโครงการเพื่อสังคมก็ได้โพสต์ลงทวิตเตอร์ว่า

ฉันได้ไปที่ “ร้านอาหารซึ่งมักเสิร์ฟจานที่ไม่ได้สั่ง” ในวันทดลองเปิด ซึ่งที่นั่นเป็นร้านที่มีผู้ป่วยโรคสมองเสื่อมมาทำงานด้วยค่ะ (^ ^) ชวนเยะคุงบอกคุณยายว่าขอแฮมเบอร์เกอร์ แต่สิ่งที่มาเสิร์ฟกลับเป็นเกี๊ยวซ่า เดี๋ยวเอาเขาหัวเราะละันเลยคะ ฮ่า ๆ (ข้อความต้นฉบับ)

ทวิตนี้ถูกแชร์ต่อกันไปภายในชั่วข้ามคืน และขึ้นเป็นคำค้นหาติดเทรนด์อันดับหนึ่งใน Yahoo! JAPAN (จากการเสิร์ชเรียลไทม์ในทวิตเตอร์)

ปกติแล้วคำค้นหาติดเทรนด์จะมีแต่ชื่อละครย้อนยุคฟอร์มยักษ์จากช่อง NHK หรือรายการเดอะเวสต์ของช่อง Nippon TV ทว่าวันนั้น “ร้านอาหารซึ่งมักเสิร์ฟจานที่ไม่ได้สั่ง” ซึ่งเป็นวลีปริศนาที่ไม่มีใครรู้จัก กลับติดเทรนด์อย่างต่อเนื่อง

จากนั้น ตั้งแต่วันที่ 5 มิถุนายน ก็มีสถานีโทรทัศน์หนังสือพิมพ์ และนิตยสารมากมายเข้ามารุมขอสัมภาษณ์

กระแสยังคงแรงไม่หยุด จนสื่อจากกว่า 20 ประเทศทั่วโลก ทั้งจีน เกาหลีใต้ สิงคโปร์ อังกฤษ เยอรมนี ฝรั่งเศส สเปน

นอร์เวย์ โปแลนด์ อเมริกา ก็ติดต่อเข้ามาไม่ขาดสายว่าอยากเอาเรื่อง “ร้านอาหารซึ่งมักเสิร์ฟจานที่ไม่ได้สั่ง” ไปนำเสนอในประเทศของตนครับ

ผมไม่เคยนึกฝันแม้แต่จะน้อยว่าเรื่องจะเป็นแบบนี้

แม้ว่าผมจะทำงานในแวดวงโทรทัศน์ตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมา เคยสัมภาษณ์ผู้คนมากมายเพื่อผลิตรายการโทรทัศน์ แต่ต้องขอยอมรับอย่างน่าอายว่าเมื่อต้องกลายมาเป็นฝ่ายถูกสัมภาษณ์ ผมกลับทำตัวไม่ถูกครับ

สุดท้ายเมื่อเห็นอีเมลขอสัมภาษณ์จำนวนนับไม่ถ้วน ผมก็ได้แต่จนปัญญาและนึกสงสัยว่า “ทำไมทุกคนถึงสนใจ ‘ร้านอาหารซึ่งมักเสิร์ฟจานที่ไม่ได้สั่ง’ มากมายขนาดนี้...”

แต่อยู่มาวันหนึ่ง จู่ๆผมก็เข้าใจว่า “อ้อ สิ่งนี้เองที่ดึงดูดทุกคน”

ภาพรอยยิ้มนั้นทำให้ทุกคนอบอุ่นหัวใจไปตาม ๆ กัน

ภาพที่เห็นนี้อยู่ในบทความของคุณอิจิกาวะ นักเขียนบทความด้านการแพทย์ที่ผมกล่าวถึงก่อนหน้านี้ครับ

ภาพนี้เป็นภาพของคุณฮิเดโกะ ผู้ป่วยโรคสมองเสื่อมตอนไปรับออเดอร์จากลูกค้า

ตอนนั้นคุณฮิเดโกะเอ่ยว่า “นี่ฉันทำอะไรนะ...” เพราะลืมไปว่าตนจะมารับออเดอร์

แล้วลูกค้าก็ช่วยตอบว่า “คุณยายมารับออเดอร์หรือเปล่าครับ”

คุณฮิเดโกะหัวเราะคิกคักแล้วตอบว่า “อ้อ จริงด้วย”

เมื่อเห็นคุณฮิเดโกะยิ้มอย่างไร้เดียงสา ลูกค้าก็พลอยยิ้มแก้มปริไปด้วย

นี่คือบรรยากาศแสนละมุนและเรื่องราวแสนอ่อนโยนที่ถูกบันทึกไว้ในภาพถ่ายนี้

นี่คือโลกที่ “ร้านอาหารซึ่งมักเสิร์ฟจานที่ไม่ได้สั่ง” ต้องการจะสร้างขึ้นมารับ

ถึงจะลืม

ถึงจะพลาด

แต่ก็ไม่ใช่ไรหอกน่า

เพียงแค่พูดแบบนี้ได้ เพียงแค่มีคนบอกแบบนี้ บรรยากาศก็พลันอ่อนโยนลงทันตา

บรรยากาศอันแสนอ่อนโยนนี้อาจเป็นสิ่งที่ดึงดูดผู้คนทั่วโลกก็ได้นะครับ

● บอกตามตรงว่ามัวช้าไปหมด! แต่ลูกค้าก็ดูชอบใจ

จริงสิ

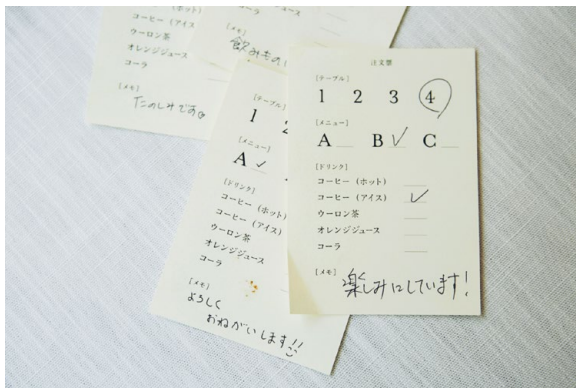
ผมยังไม่ได้บอกเรื่องสำคัญเลยครับ

ขอให้ผมได้เล่าสักนิดว่าภายใน “ร้านอาหารซึ่งมักเสิร์ฟจานที่ไม่ได้สั่ง” มีเรื่องราวอะไรเกิดขึ้นบ้าง

เรื่องราวต่างๆ ที่น่าตกตะลึงและตราตรึงใจมาก ถ้าเปรียบเป็นเสียงเพลงก็คงเป็นเพลงร็อกแน่นอนครับ

อย่างการเสิร์ฟน้ำสองแก้วให้ลูกค้านี้นับว่าปกติ บางครั้งจานสลัดก็เสิร์ฟมาพร้อมช้อน บางทีกาแฟร้อนก็เสิร์ฟมาพร้อมหลอด

และอีกอย่างก็คือใบจดออเดอร์ ที่พวกเราพยายามอย่างมากในการออกแบบ เพื่อป้องกันความผิดพลาดเวลาที่ไปรับออเดอร์จากลูกค้า

ใบจดออเดอร์ซึ่งผ่านการคิดมาอย่างหนัก

เมนูในวันเปิดให้บริการ (อักษรบางตัวนอกตะแคงด้วย!)

มีบริษัทชื่อดังของญี่ปุ่น 3 แห่งได้กรุณาพัฒนาเมนูสำหรับ
ร้านนี้โดยเฉพาะ

- A “พิซซ่าพิเศษแล้วแต่อารมณ์”
- B “แฮมเบิร์กย่าง ราดสตูเนื้อท้องวัว”
- C “เซตเกี้ยวซ่าต้มไส้กุ้งขึ้นฉะอวบห่อด้วยมือ”

จำกัดเพียง 3 เมนูเท่านั้น

เพียงแค่เขียนจำนวนที่ลูกค้าสั่งก็เรียบร้อยแล้ว! นั่นคือสิ่งที่
พวกเราหวังไว้ ทว่า—

บรรดาคุณยายกลับยื่นใบจดออเดอร์ให้ลูกค้าเขียนเองเสียนี้

“อ้อ ใช้วิธีนี้ได้เนี่ย แบบนี้ไม่พลาดแน่!” แต่คุณยายกลับ
ยกเกี้ยวซ่าไปเสิร์ฟให้ลูกค้าคนที่สั่งแฮมเบิร์ก

ให้ลูกค้าดูเมนูและยื่นใบจดคอร์สให้ด้วย!!

พิซซ่าแป้งหนานุ่มโรยหน้าด้วยท็อปปิ้งสดใหม่มากมาย

ทั้งที่บนโต๊ะมีป้ายหมายเลขตั้งไว้เพื่อให้ระบุโต๊ะได้อย่างชัดเจน
แต่กลับไม่ได้ผลแม้แต่แต่น้อย

คุณยายยี่ดอกเสิร์ฟอาหารผิดโต๊ะต่อหน้าต่อตาผม

แถมคุณยายบางคนยังหันมองป้าย “ร้านอาหารซึ่งมักเสิร์ฟ
จานที่ไม่ได้สั่ง” ที่อยู่ตรงทางเข้าร้าน แล้วหัวเราะลั่นพลางบอกว่า
“เสิร์ฟอาหารผิดเหอเนี่ย ร้านนี้แย่จริง ๆ”

ผมต้องห้ามตัวเองไม่ให้พูดไปว่า...ฝีมือคุณยายนั่นแหละครับ

บอกตามตรงว่ามัวชิวไปหมด ร้านอาหารนี้بابอบมาก

แต่ลูกค้ากลับดูมีความสุขกันมาก ๆ

พอคุณยายเดินไปรับออเดอร์ ก็ดันเล่าเรื่องเก่า ๆ แล้ว
คุยเล่นกับลูกค้าอย่างสนุกสนาน ส่วนลูกค้าเวลาได้อาหารผัดก็จะ
หาทางจัดการกันเอง ไม่มีใครหงุดหงิดหรือโมโห

ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็เห็นการพูดคุยสื่อสารอยู่ทั่วร้าน
เรื่องที่น่าจะเป็นความผิดพลาดกลับได้รับการแก้ไขอย่างละมุนละม่อม

บนโต๊ะมีป้ายหมายเลข

อาหารอย่างปริมาณจุใจ ทั้งแฮมเบอร์เกอร์ขึ้นด้วยมือ
เพิ่มท็อปปิ้งเอ็นัว

ทั้งนี้ เพื่อไม่ให้เกิดอุบัติเหตุไม่คาดฝันและช่วยคลายความกังวลของบรรดาผู้ป่วยโรคสมองเสื่อม จึงมีเจ้าหน้าที่ระดับผู้จัดการผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด 7 ท่านที่เห็นหน้ากันบ่อยๆ ในศูนย์ซึ่งคุณวาคะเป็นผู้จัดการใหญ่ มาประจำอยู่ที่ร้านอาหารด้วยครับ

นอกจากนี้ ร้านอาหารที่กรุณาให้ใช้สถานที่ยังเอื้อเพื่อห้องพักที่ใช้นอนพักได้อีกด้วย

ผมได้มอบค่าตอบแทนวันละ 3,000 เยนให้แก่ผู้มีภาวะสมองเสื่อมที่ให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ในการจัดการร้านและทำงานในสองวันนี้ครับ

● “อยากมาอีก!”

ช่วงทดลองเปิดให้บริการเพียงสองวันนี้สิ้นสุดลงโดยสวัสดิภาพ และผลตอบรับที่ได้ก็เหนือกว่าที่พวกเราเคยจินตนาการไว้เสียอีกครับ

จากแบบสอบถามที่ขอให้ลูกค้าช่วยตอบ พบว่าเกิดข้อผิดพลาดที่โต๊ะของลูกค้ากว่า 60% เลย

แต่ก็ไม่มีใครหงุดหงิดหรือไม่พอใจ ลูกค้าจำนวน 90% ยังตอบอีกว่า “อยากมาร้านนี้อีก”

บทความเรื่อง “ร้านอาหารซึ่งมักเลิฟงานที่ไม่ได้สั่ง” ถูกเผยแพร่ในประเทศนอร์เวย์ซึ่งเป็นประเทศชั้นนำด้านสวัสดิการสังคม และสมาคมสาธารณสุขของนอร์เวย์ยังได้แสดงความเห็นดังนี้

“ไอดีเอ็นซีของประเทศญี่ปุ่นเน้นย้ำให้เห็นถึงประเด็นสำคัญ นั่นคือขอเพียงได้รับการยอมรับและความเข้าใจจากคนรอบข้าง

ผู้ป่วยโรคสมองเสื่อมจำนวนมากก็จะใช้ชีวิตร่วมกับคนในสังคมทั่วไปได้ สิ่งสำคัญคือการไม่ประเมิณผู้ป่วยโรคสมองเสื่อมต่ำเกินจริง ยังมีผู้ป่วยจำนวนมากที่ทำได้เพื่อสังคมได้ด้วยวิธีที่หลากหลาย

“เวลาที่ได้ใกล้ชิดกับผู้ป่วยโรคสมองเสื่อม ขอเพียงทุกท่านใช้เวลามากกว่าปกติอีกสักเล็กน้อย มีน้ำใจและไม่ตรีจิตที่จะพยายามเข้าใจ ทุกท่านก็น่าจะได้รับสิ่งสำคัญบางอย่างกลับไปด้วยเช่นกัน

“ผู้ป่วยโรคสมองเสื่อมแต่ละคนล้วนแตกต่างกัน การทำความเข้าใจแต่ละคนในฐานะคนคนหนึ่งจึงเป็นสิ่งสำคัญ”

(คุณ Lisbet Rugtvedt จากสมาคมสาธารณสุขแห่ง
ประเทศนอร์เวย์)

เกี๊ยวซ่าต้ม แป้งเหนียวนุ่มห่อกุ้งชั้นดี

“ร้านอาหารซึ่งมักเสิร์ฟจานที่ไม่ได้สั่ง” ซึ่งเปิดให้บริการเสียบๆ ในมุมเมืองโตเกียวเพียงแค่ 2 วันนี้ ได้ขยายวงกว้างออกไปไกล โดยก้าวข้ามสถานะ ก้าวข้ามช่วงอายุ ก้าวข้ามพรมแดน และ

ก้าวข้ามเส้นแบ่งระหว่างผู้มีภาวะสมองเสื่อมและคนทั่วไป

หลังจากนี้ผมจะขอค่อย ๆ ถ่ายทอด “เรื่องราวแสนสำคัญ”
ซึ่งร้านอาหารชื่อดังแห่งนี้ได้ทิ้งไว้ในจิตใจของคนจำนวนมาก
และ “เรื่องราวใหม่ๆ” ที่กำลังจะเกิดขึ้นหลังจากนี้นะครับ

ยินดีต้อนรับสู่ “ร้านอาหารซึ่งมักเสิร์ฟจานที่ไม่ได้สั่ง” ครับ!

“ร้านอาหารซึ่งมักเสิร์ฟจานที่ไม่ได้สั่ง” ยินดีต้อนรับ!